

MÉCS IMRE (BUDAPEST)

„NEM SZÜNT MEG A SZABADSÁGHARC 1956. NOVEMBER 4-E UTÁN” Amiről 60 év alatt megfeledkeztünk

Időpont és helyszín: 2016. december 9., péntek, **19.00 óra**, Magyar Katolikus Misszió Döpfner Háza, Oberföhringer Str. 40., 81925 München

Rendezők: MMI és KMÉM Pax Romana Müncheni Csoportja

Házigazda: Boór János tudományfilozófus, újságíró

A forradalomhoz vezető utat 1953-tól éppúgy ismerjük, mint az 1956. október 23-tól állítólag 13 napig tartó felkelés eseményeit. A november 4-e utáni időszak, az utóvédharcok, a megtorlás szakaszai, az 1958. június 16-án kivégzett Nagy Imre miniszterelnök és mártírtársai, a börtön, az 1963-as ENSZ-amnesztia, majd a meghurcoltak visszatérése a már alaposan megváltozott, az 1956-tól eltávolodott, apolitikus magyar társadalomba, beilleszkedési nehézségei mára már elmerültek a feledés homályában. Ugyanez történt a nyugaton tovább küzdő 1956-os emigrációval (a MEFESZ/UFHS 1956-1967, a Pax Romana, az EPMSZ, stb. keretében), amelynek legjobbjai már elhunytak. Majd a keresés más ellenzéki irányokban, az 1956-os ellenzék találkozása a többi ellenzéki irányzattal, a demokratikus ellenzék megalakulása, a rendszerváltáshoz vezető út. Kiemelendő ebben az illegális szimpózium, amelyet 1986-ban tartottak 1956-ról. Ez volt talán az utolsó alkalom, amikor 1956 megítélése még eléggé egységes volt az ötvenhatosok között. A pártosodás megindulásával szakadt szét ez a szellemi egység hősi halottainktól kapott legitimitácionkkal.

Előadónkról lásd a túloldali tájékoztatót.

MÉCS IMRE fejlesztőmérnök, politikus, 1933-ban Budapesten született értelmiségi családban, nagybátyja Mécs László, a híres premontrei pap-költő. Gimnáziumi tanulmányait a pécsi Jezsuita Piusz Gimnáziumban kezdte, ahol jezsuita kispap, ún. ignácista volt. A Mindszenty József bíboros hercegprímás melletti kiállása miatt az Államvédelmi Hatóságnál megverték. A fenyegető kizárás előtt sikerült átiratkoznia a budapesti Eötvös József Gimnáziumba, ahol érettségizhetett. A Budapesti Műszaki Egyetemre csak 1952-ben vették fel, addig villanyszerelő szakmunkásként dolgozott.

Aktívan részt vett az 1956 februárjában megtartott XX. szovjet pártkongresszus után kialakult hazai politikai vitákban, a tüntetéseken, majd a november 4-iki második szovjet támadás után illegalitásban folytatott ellenállás szervezésében. 1957 júniusában letartóztatták, 13 társával 1958 áprilisában bíróság elé állították, hatukat halálra ítélték. Kilenc hónapig raboskodott siralomházban, számos forradalmár kivégzését átélve. 1963 tavaszán több ezer társával együtt közkegyelemben részesült. Nagyon nehezen tudott elhelyezkedni, csak kis szövetkezetben lehetett fejlesztőmérnök, bár számos találmányt és tudományos publikációt tett közzé. Előadásának témáját adatszerűen tartalmazza a „Napirend után. Nem szűnt meg a szabadságharc november 4-e után” c. könyve (Budapest, Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, 2006). Két házasságából nyolc gyermeke született.

1977-ben jelen volt a demokratikus ellenzék zászlóbontásán, támogatta a Charta 77 csehszlovákiai emberjogi mozgalmat, amiért munkahelyéről elbocsájtották. Ezután találmányai jogdíjából tartotta el családját. 1975-től folyamatosan kísérletet tett kivégzett társai tisztességes eltemetésére, ami csak 1989-ben többszázezer gyászoló részvételével történhetett meg. A halálraítéltek nevében búcsúztatta a kivégzetteket, amit sokrétű politikai tevékenység követett napjainkig, köztük Göncz Árpád köztársasági elnök rabtársa temetési szertartásáig.

Az előadás és az általános eszmecsere után kötetlen együttlét.

*Kérjük és köszönjük költségeinket fedező,
helyszíni önkéntes pénzadományát!*